

Sygn. akt II AKa 114/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Alina Kamińska
Sędziowie	SSA Andrzej Czapka SSA Piotr Sławomir Niedzielak (spr.)
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale Przemysława Sabata - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 r.

sprawy **J. S.**

oskarżonego z art. 280§2 kk, art. 157§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 12 kwietnia 2013 r. sygn. akt III K 39/13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla orzeczenie o karze łącznej z pkt II oraz rozstrzygnięcie z pkt III i IV,

b) eliminuje z czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku znamię „doprowadzenia do stanu bezbronności” i przyjmuje, że czyn ten stanowi występki z art. 280§1 kk i na podstawie tego przepisu wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

c) na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

d) na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 20 grudnia 2012r. do dnia 12 marca 2013r.;

II. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. S. był oskarżony o to, że:

I. w dniu 20 grudnia 2012 roku w B. w sklepie spożywczym przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał rozboju na osobie właściciela sklepu (...) w ten sposób, że posługując się środkiem obezwładniającym w postaci gazu pieprzowego oraz używając przemocy poprzez uderzenie rękami po twarzy i całym ciele doprowadził go do stanu bezbronności po czym zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 150 zł, czym działał na szkodę w/wymienionego,

tj. o czyn art. 280§2kk,

II. w dniu 20 grudnia 2012 roku w B. w sklepie spożywczym przy ul. (...) poprzez uderzenie (...) metalową pałką po rękach i głowie spowodował u niego stłuczenia tkanek miękkich powłok owłosionych głowy i twarzy w postaci podbiegnięci krwawych, obrzęków i otarć naskórka i inne, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 157§2kk

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt III K 39/13 Sąd Okręgowy w Białymstoku:

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn opisany w pkt. I na mocy art. 280§2kk skazał go, a na mocy art. 280§2kk w zw. z art. 33§2kk przy zastosowaniu art. 60§1 i §2 pkt. 1 kk, art. 60§6 pkt. 2kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując jedna stawkę dzienną za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) zł,

- za czyn opisany w pkt. II na mocy art. 157§2kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na mocy art. 85kk, art. 86§1kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 69§1 i 2kk, art. 70§2kk, art. 73§2kk, art. 72§1 pkt 5kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próbny wynoszący 5 (pięć) lat i oddał go w okresie próby pod dozór kuratora, oraz zobowiązał do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

IV. Na mocy art. 63§1kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 20 grudnia 2012 roku do dnia 12 marca 2013 roku przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważnym dwóm stawkom dziennym orzeczonej kary grzywny.

V. Na mocy art. 46§1kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) kwoty 1000 (jeden tysiąc) zł oraz do częściowego zadośćuczynienia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) kwoty 1500 (jeden tysiąc pięćset) zł w terminie 30 (trzydziestu) dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

VI. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 zł tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator.

Na zasadzie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 444 kpk zaskarżył wyrok w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 i 4 kpk zarzucił wyrokowi:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na uznaniu iż w stosunku do oskarżonego w zakresie pkt I aktu oskarżenia zachodzą podstawy do zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego

złagodzenia kary, podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy, brutalny sposób działania sprawcy, który pozostawił na ciele pokrzywdzonego trwałe obrażenia twarzy, zachowanie sprawcy po dokonaniu rozboju, który powrócił na miejsce popełnienia czynu, celem zadania pokrzywdzonemu dodatkowych obrażeń pałką teleskopową oraz teatralne pytania oskarżonego i jego obrońcy na rozprawie głównej o wybaczenie, nie dają jakichkolwiek podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary;

II. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej J. S. poprzez wymierzenie mu za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia kary 2 lat pozbawienia wolności i wymierzenie mu kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby wynoszący 5 lat, podczas gdy mając na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, uprzednią karalność oskarżonego, sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, jak również mając na uwadze wzgląd na cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego przemawiają za wymierzeniem mu kary znacznie surowszej.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie kary łącznej i uchylenie w zakresie pkt. 1 aktu oskarżenia nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenie wobec J. S. kary w wymiarze 3 lat oraz wymierzenie kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności obok orzeczonej kary grzywny.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 czerwca 2013 r., Prokurator zmodyfikował apelację Prokuratora Rejonowego Białystok-Północ w Białymstoku w zakresie zarzutu z pkt I w ten sposób, że na podstawie art. 440 kpk, zarzucił wyrokowi rażąco niesprawiedliwość polegającą na skazaniu oskarżonego, w zakresie czynu z pkt I a/o, za zbrodnię zamiast za występki rozboju, co nastąpiło wskutek wyrażenia przez Sąd Okręgowy błędnego poglądu, iż gaz pieprzowy, którym posługiwał się oskarżony był środkiem obezwładniającym w rozumieniu art. 280§2 kk, pomimo, że nie był on niebezpieczny w sposób określony w tym przepisie, tj. bezpośrednio zagrażający życiu człowieka.

W konkluzji Prokurator wniósł o:

- 1) uchylenie pkt I wyroku w części dotyczącej czynu z art. 280§2 kk oraz pkt II, III i IV;
- 2) zakwalifikowanie czynu z pkt I a/o z art. 280§1 kk, po uprzednim wyeliminowaniu z jego opisu słów „doprowadził go do stanu bezbronności” i z mocy tego przepisu wymierzenie kary 2 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości stu siedemdziesięciu stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 zł;
- 3) orzeczenie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności;
- 4) zaliczenie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 20.12.2012r. do dnia 12.03.2013r.;
- 5) utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora w kształcie zmodyfikowanym na rozprawie apelacyjnej zasługuje generalnie na uwzględnienie.

Nie myli się skarżący, że zaskarżony wyrok jest dotknięty bezwzględna przesłanką odwoławczą w rozumieniu art. 440 kpk, gdyż zapadł z rażąco obrażą prawa materialnego polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że przypisany oskarżonemu czyn z pkt I części wstępnej wyroku stanowi zbrodnię z art. 280 § 2 kk, co czyniło orzeczenie rażąco niesprawiedliwym.

Z poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń wynika jednoznacznie, że oskarżony dokonując zaboru pieniędzy wyciągnął z kieszeni gaz pieprzowy i zaczął przyskać nim w twarz sprzedawcy, a następnie uderzał go rękami po głowie i całym ciele.

Dokonując subsumpcji tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy stwierdził, że w jego ocenie nie budziło żadnych wątpliwości, że gaz, którym posługiwał się oskarżony był środkiem obezwładniającym w rozumieniu art. 280 § 2 kk i dlatego przypisał oskarżonemu popełnienie zbrodni stypizowanej w tym przepisie.

Zapetrywania tego nie sposób było zaaprobować. Jest ono oczywiście błędne, gdyż miotacz z zawartością gazu pieprzowego nie jest podobnie niebezpieczny co broń palna lub nóż ani sama ta substancja również nie posiada tej cechy.

Znamię "niebezpieczności", zawarte w treści przepisu art. 280 § 2 kk, odnosi się zaś również do środka obezwładniającego, o którym mowa w treści zakodowanej w nim normy.

Zagadnienie to jest już od wielu lat przedmiotem wypowiedzi judykatury i doktryny, których analiza wskazuje, że przedstawiona wyżej wykładnia ma walor dominującej i utrwalonej.

W tej mierze należy odwołać się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16.11.2007 r., sygn. akt III KK 217/07, OSNKW 2008/2/13, które przypieczętowało wskazaną linię orzeczniczą. W uzasadnieniu tego orzeczenia stwierdzono między innymi, że przemawiają za nią „następujące argumenty:

- art. 280 § 1 k.k. nie określa typu rzeczy mogących doprowadzić do stanów wymienionych w tym przepisie, a więc nie wyklucza z tego kręgu środków obezwładniających,

- znamię wchodzące w skład typu podstawowego przestępstwa nie może jednocześnie być elementem zespołu znamion kwalifikowanych. Inaczej mówiąc, dodatkowe znamiona, zaostrzające odpowiedzialność karną, z natury swej tylko uzupełniają znamiona typu podstawowego. Zatem, do stanów nieprzytomności lub bezbronności, określonych w § 1 art. 280 k.k., może doprowadzić tylko taki środek obezwładniający, który nie jest podobnie niebezpieczny jak broń palna lub nóż,

- nie tylko przedmioty z istoty swej niebezpieczne dla życia (o właściwościach czy cechach niebezpiecznych dla życia), ale również sposób działania sprawcy - zagrażający życiu - wyznaczają poziom niebezpieczeństwa środka obezwładniającego, którym sprawca operuje. Inaczej rzecz ujmując, sprzeczne z zasadą racjonalnego ustawodawcy byłoby nieumieszczanie na tym samym poziomie niebezpieczeństwa środka obezwładniającego na którym to poziomie usytuował broń palną, nóż lub inny podobnie niebezpieczny przedmiot albo sposób działania,

- taki wyłom, tzn. pozbawienie środka obezwładniającego cechy porównywalnej niebezpieczności, naruszałby też fundamentalną zasadę odpowiedzialności karnej nullum crimen sine lege certa,

- ustawodawca, charakteryzując rzeczy, nie posłużył się w art. 280 § 2 k.k. alternatywą rozłączną, tak jak uczynił to w art. 223 k.k.,

- przymiot niebezpieczności środka obezwładniającego wynika także ze wspólnego, identyfikującego określenia (opisania) broni, przedmiotu, środka lub sposobu, zaimkiem "taki" w art. 280 § 2 in fine k.k.,

- wyodrębnienie kategorii środka obezwładniającego znajduje racjonalne wytłumaczenie w odmiennej konsystencji takiego środka niż przedmiotu podobnego do broni palnej lub noża. Środek obezwładniający to zwykle preparat lub substancja chemiczna o mniejszym stopniu spoistości, twardości, gęstości czy lepkości niż przedmiot, o którym mowa w art. 280 § 2 k.k.”

Sąd Najwyższy przypomniał przy tym, że „argumenty te pojawiły się w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2001 r., I KZP 45/00, OSNKW 2001, z. 3-4, poz. 17; w aprobowanych glosach: K. Laskowskiej PiP 2001, nr 4, s. 112 i nast.; M. Budyn, OSP 2001, z. 11, poz. 165; orzeczeniach Sądów Apelacyjnych w: Lublinie (wyrok z dnia 4 kwietnia 2002 r., II Aka 19/02, OSPriPr. 2003, nr 2, poz. 25); Krakowie (postanowienie z dnia 7 lipca 2004 r., II AKz 245/04, KZS 2004, z. 7-8, poz. 54), Katowicach (wyroki z dnia 24 maja 2005 r., II Aka 155/05, KZS 2005, z. 12, poz. 53 i z dnia 26 października 2006 r., II Aka 308/06, Lex nr 217111), (...), znalazły wsparcie w piśmiennictwie (zob. E. Pływaczewski

w: O. Górniok red.: Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2006, s. 833; M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas w: A. Zoll red.: Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, Kraków 2006, t. III, s. 152).”.

W opisanym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny podzielając w pełni zaprezentowaną wyżej wykładnię, był zobligowany do zmiany zaskarżonego wyroku i po uchyleniu orzeczenia o karze łącznej, przyjął, że przypisany oskarżonemu czyn, którego opis zawarto w pkt I części wstępnej zaskarżonego wyroku, stanowi występki z art. 280 § 1 kk.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny zmodyfikował opis w/w czynu, bowiem znamię czynności wykonawczej w przypadku przestępstwa rozboju ma charakter złożony, a „doprowadzenie pokrzywdzonego do stanu bezbronności” jest innym sposobem zachowania sprawcy wobec pokrzywdzonego niż „użycie przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia”. „Doprowadzenie do stanu bezbronności” musi być następstwem innego zachowania sprawcy niż „użycie przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia”. Wynika to jasno z utrwalonego i generalnie jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, jak również poglądów doktryny (vide np. wyrok SA w Lublinie z dnia 08.08.2012r. sygn. II AKa 182/12; SA w Krakowie z dnia 07.08.1997r. sygn. II AKa 143/97; wyroki SN: z dnia 21.06.2012r. sygn. III KK 148/12, z dnia 13.10.1995r. sygn. II KRN 120/95, z dnia 12.05.1994r. sygn. II KRN 59/94; jak również Andrzej Marek – Kodeks Karny. Komentarz, Lex 2010 teza 11 do art. 280 kk). W przedmiotowej sprawie nie budzi zaś żadnej wątpliwości, że oskarżony użył wobec pokrzywdzonego przemocy, jak również środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego. Niemniej jednak w wyniku użycia tego środka nie doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności (braku fizycznej możliwości przeciwstawienia się zaborowi), gdyż pokrzywdzony uchylał się przed strumieniem gazu i bronił się przed atakiem na tyle skutecznie, że zdołał złapać oskarżonego za głowę i zaczął wyprowadzać go ze sklepu.

W końcu stwierdzić należy, że okoliczność, iż zaskarżony wyrok okazał się rażąco niesprawiedliwy, z uwagi na niezasadne przypisanie oskarżonemu popełnienia zbrodni z art. 280 § 2 kk, zamiast występkę z art. 280 § 1 kk, nie zmienia faktu, że był on zarazem dotknięty względną przesłanką odwoławczą określoną w art. 438 pkt 4 kpk. Orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności była bowiem rażąco łagodna, oczywiście nie z uwagi na jej wysokość, którą wobec wadliwej subsumpcji, siłą rzeczy, ukształtowano odwołując się do instytucji nadzwyczajnego złagodzenia, lecz wobec zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oskarżony, choć młodociany, na takie dobrodziejstwo bezsprzecznie nie zasługuje. Zważywszy na dotychczasową linię życiową oskarżonego, warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności prowadziłoby bowiem do odwrotnego skutku niż oczekiwany w rozumieniu dyrektywy określonej w przepisie art. 54 § 1 kk.

Sąd Apelacyjny, zważywszy na całość okoliczności sprawy istotnych w świetle dyrektyw i przesłanek wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz okoliczność, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, podziela stanowisko prokuratora w kształcie zmodyfikowanym na rozprawie, iż kara 2 lat pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku jest całkowicie adekwatna do zawartości kryminalnej zachowania oskarżonego, nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy i powinna osiągnąć pożądane cele tak w stosunku do oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z jednej strony należało bowiem mieć na względzie stopień intensywności przemocy użytej wobec pokrzywdzonego, która była jednak znacznie niższa niż w wypadku drugiego z czynów, działanie pod wpływem alkoholu, zasługującą na potępienie motywację, ostateczny rozmiar wyrządzonej szkody. Z drugiej zaś postawę oskarżonego w toku postępowania, wyrażenie skruchy i żalu z powodu nagannego zachowania, przeproszenie pokrzywdzonego i proszenie go o wybaczenie, ponadto zaś rzeczywiste staranie o naprawienie wyrządzonej szkody i zadośćuczynienie pokrzywdzonemu, a wreszcie wiek oskarżonego. Suma tych okoliczności dawała niewątpliwie podstawę do orzeczenia wobec J. S. kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego przez przepis art. 280 § 1 kk, pomimo, że oskarżony był już uprzednio karany, w tym za przestępstwa przeciwko zdrowiu i mieniu. Uzasadniała także, wbrew stanowisku prokuratora, odstąpienie od możliwości przewidzianej przez przepis art. 33 § 2 kk, gdyż korzyść majątkowa, którą osiągnął oskarżony była dość niska, a jednocześnie wykonał on orzeczony obowiązek częściowego naprawienia szkody i zadośćuczynienia, niezwłocznie po wydaniu zaskarżonego wyroku.

W tym miejscu należy dla porządku zasygnalizować, że rozstrzygnięcie w trybie art. 46 § 1 kk powinno precyzować przestępstwo, które było przyczynkiem do jego wydania, ponadto zaś ustawodawca nie przewidział w przepisie art. 46 § 1 k.k. potrzeby określenia terminu realizacji orzeczonego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzeczenie w tej części realizowane jest w trybie cywilnoprawnym poprzez nadanie mu na żądanie pokrzywdzonego klauzuli wykonalności. Ponieważ jednak rzucone kwestie leżały poza zakresem wywiedzionej apelacji, a oskarżony wykonał orzeczonego obowiązek, Sąd Apelacyjny nie był zmuszony zmodyfikować wyroku w omawianym zakresie.

Orzeczenie o karze w zakresie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów nie było kwestionowane i brak jest również podstaw do ingerencji z urzędu w tę część wyroku.

Orzekając karę łączną, Sąd Apelacyjny zastosował zasadę absorpcji, gdyż związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać prognozy represji karnej.

Zarazem jednak, zważywszy na dotychczasową linię życiową oskarżonego, w szczególności zaś wielokrotną karalność oraz rysującą się w jego zachowaniu tendencję do popełniania coraz cięższych przestępstw, jak również lekceważenie dotychczasowej reakcji prawnokarnej, Sąd Apelacyjny – podzielając w tym względzie stanowisko oskarżyciela publicznego – uznał, że pomimo iż oskarżony jest sprawcą młodocianym, brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Podkreślić bowiem należy, że oskarżony jest już po raz czwarty karany. Uprzednio został skazany z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, następnie za czyn z art. 281 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 4 lat, po czym za czyn z art. 91 § 1 w zb. z art. 65 § 1 i inne Kodeksu karnego skarbowego na karę 100 stawek, po 60 złotych grzywny. Nie wyciągnął z tego jednak żadnych wniosków, gdyż – zaledwie po dwóch tygodniach od uprawomocnienia się drugiego i trzeciego z wyżej wskazanych skazań – popełnił aktualnie przypisane mu przestępstwa, z których kwalifikowane z art. 280 § 1 kk jest podobnym przestępstwem umyślnym do wcześniej przypisanej oskarżonemu kradzieży rozbójniczej, z tym, że ma jeszcze większy ciężar gatunkowy, niż tamten czyn.

W tych okolicznościach nie sposób było żadną miarą uznać, że warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Przeciwnie ponowna probacja nie tylko nie osiągnęłaby celów wychowawczych i nie wdrożyła go do przestrzegania porządku prawnego, lecz pogłębiłaby tylko u niego poczucie bezkarności przez co przyczyniła się do jego dalszej deprawacji.

Na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd Apelacyjny zaliczył oskarżonemu, zgodnie z treścią przepisu art. 63 § 1 kk, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzeczenie o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych opłaty za obie instancje nastąpiło zgodnie z dyspozycją art. 10 ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.), zaś o obciążeniu go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze wobec treści art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.